

Leo Jacobs: “Ik geniet van het nu”

Toen het verhaal over ‘Radeske’ vorige maand in Eigen Krabbels verscheen, doken er ook een aantal namen op, die verre herinneringen deden opwellen. Wat zou er van een aantal onder hen geworden zijn? Met die gedachte in het achterhoofd en de belofte aan een grote tuin, waarin de ‘social distancing’ zonder enige twijfel kon gerespecteerd worden, trokken wij naar een prachtig domein op de grens van Hove en Kontich.

We kwamen er terecht bij een passionele, gedreven man, een culturele omnivoor actief in twee muziekgroepjes, geboeid door politiek, alpinisme, onderwijs, bezorgd om de opvoeding van – niet alleen zijn kinderen en kleinkinderen – ook een aantal kinderen die terecht kunnen op vakantiecampen in Limburg en Wallonië. En ook iemand die met heel veel humor en een tikkeltje weemoed soms hilarische verhalen kan opdissen uit zijn Sint-Norbertustijd en zeker zijn ZWK-tijd in huize-Radeske.

Ontdek met ons de boeiende persoonlijkheid van Leo Jacobs (°1954).

Leo, je was al van jongsaf aan met muziek bezig, maar hoe kwam je bij de ZWK terecht?

Leo Jacobs: “Een verhaal met een voorgeschiedenis, want tijdens mijn eerste tien tot twaalf kinderjaren was ik gedurende enkele jaren in het buitenland, omdat mijn vader daar werkte. Ik woonde o.a. in Montreal (Canada), New-York en New-Yersey. Gunsttarief om met het vliegtuig en met de boot over en weer te komen. Maar ik zat van kindsaf in de streek van de ‘rock&roll’. Niet dat dit direct dé muzikale steden waren, maar in Canada kwam er dikwijls in onze buurt een

hippe gast met een Cadillac. Het ging ons niet zo zeer om die wagen, maar wel over hetgeen er uit zijn radio kwam.

Toen ik 12 jaar werd, kwam mijn moeder met ons (mijn zus en broer Fred) definitief naar België. Vader bleef nog drie jaar langer in de Verenigde Staten. Vraag was voor haar naar welke school ze ons ging sturen. Eerste optie waren de jezuïeten, maar daar hadden ze een uniform en dat wilden we niet. Iemand had ons moeder verteld dat bij Sint-Norbertus de Vlaamse jezuïeten zaten en daar moest je geen uniform dragen. Ik kwam er al dadelijk in contact met Patrick Spruyt, die me overhaalde om mee te komen naar de ZWK. Enkele weken later volgde broer Fred. En dan kwam meneer Duysburgh even bij ons thuis de werking van de kring uitleggen, al vond die het wel verdacht dat mijn moeder daar alleen met ons zat en vader in de States.”

Herinner je je nog iets uit jouw eerste jaren bij de ZWK?

“Ik ben toch ooit gevierd wegens tienjarig lidmaatschap. Ik ben er dus wel even bij geweest. Tijdens de zomerkampen zat ik toch ook mee in de leiding van de zangers. Met meneer Duysburgh klikte het niet altijd even goed en toen ik ook nog (Engelse) liedjes op gitaar speelde, werd ik als een soort ondermijner beschouwd. *(lacht)* We zongen ook ooit “De nieuwe wereld’ van Dvorak met het symfonisch orkest van Luik. Die mannen kwamen kijken naar onze muziekbladen met cijfertjesmuziek. Die konden dat niet lezen. Eerlijk gezegd: cijfermuziek is eerder abstracte wiskunde, bij gewone notenmuziek zie je beter wanneer de noten hoger of lager komen. Zelf speel ik gitaar, maar ik ben een complete autodidact. Via Johan Clerckx heb ik wel een klein beetje pianomuziek leren spelen, méér niet.”

Waarom ben je gestopt bij de ZWK?

“Ik vond dat het tijd was om mij op mijn studies te concentreren, de motivatie om te repeteren was stilaan verdwenen en ik wilde de wereld verkennen. *(lacht)* Ik volgde les op Pius X en werd er leraar Frans. Ik kreeg op het einde van mijn studies een stage aangeboden om nog bij te scholen in het Frans. Dat was een dubbel cadeau: een beurs in Frankrijk en ik leerde er tegelijkertijd mijn vrouw Ilse uit Kapellen kennen! Als je bij Pius X blijk gaf van teamwerk, je vak kende en paste in de groep, dan mocht je na een aantal modellessen zelfs leraar worden. Ik heb dat 38 jaar gedaan. Niet altijd full-time. We hadden er wel een groep goede collega’s, waarmee we ook als begeleiders mee gingen met Intersoc naar Zwitserland. Ik gaf ook handboeken uit, soms in eigen beheer. Ik maakte er zelf wel eens illustraties bij. We waren bezig met de bouw van het huis, ik moest ook mijn lief/vrouw onderhouden, ik speelde in twee muziekgroepen, er kwamen drie kinderen. Tja, dan had ik geen tijd meer voor de ZWK, hoewel de kameraadschap er ‘top’ was. Maar ik miste er stilaan de ongedwongen, niet volwassen conversaties.” *(lacht)*

Toch heb je nog een pak schitterende herinneringen aan Radeske?

“Absoluut. Leo Segers, Karel de Colvenaer en ikzelf waren de ‘drie musketiers’. Het was Herman Jacobs die aan de kring een zekere structuur gaf tijdens de kampen: de vendels, een dagschema, vele spelletjes... Broer Fred en ik hebben daar veel bij geleerd en dat hebben we meegenomen toen we later (en nu nog) actief zijn in Heuvelsven (www.heuvelsven.be), een vzw geïnspireerd op de KSA-werking. Ik zorg daar nog steeds voor de uitbating en alle milieu-activiteiten in die vzw, midden in De Hoge Kempen. Een gebied waarin wij de enige logiesverstrekkers zijn binnen het Nationaal Park van Limburg met sportvelden, bos en een vijver van bijna 3 ha. Ik heb zelfs mettertijd gekozen voor de vzw in plaats van voor het onderwijs.”

Maar we hadden het eigenlijk over Radeske. Wat vond je het leukste aan de ‘kleine kampen’?

“Niet zo zeer de knapen, maar vooral het werken met jongens tussen 17 en 20 jaar. Heroïsche dagen en soms moeilijk na te vertellen. Zo waren wij eens met een vijftal jongeren in een vakantieperiode naar Radeske gereden om er de aannemer te helpen met allerlei klusjes: muurtjes bouwen, cement en stenen aanbrenge... Dat was het plan. Maar die aannemer daagde de eerste dag niet op, de tweede ook niet... We stonden wel elke dag om 6 uur op, want die aannemer kon vroeg komen. Koffie zetten, eten maken, drinken, wat lummelen... Na twee dagen werden we dat wachten beu en zakten we stevig door tot middernacht. Toen vonden Wim Willems en Roger De Cock dat het tijd was om te gaan slapen. Je wist maar nooit dat die aannemer toch kwam. Met de anderen bleven we verder drinken en ineens kregen we een lumineus idee. Als we nu de klok van 12 uur eens doordraaiden naar 6 uur!!! Zogezegd, zo gedaan. Alle restanten van de ganse avond netjes doen verdwijnen, koffie gezet, de klok naar zes uur gedraaid en wij naar de bedden van Wim en Roger. Die gasten hadden amper een halfuurtje geslapen. ‘Wakker worden, jongens, het is 6 uur, de aannemer kan alle momenten komen.’ Met hun suffe kop stonden ze op, ze gingen zich wassen aan de Leuvense stoof en wij beurtelings naar buiten of naar het toilet om eens goed te kunnen lachen. Dat beterde er niet op toen Wim naar zijn uurwerk keek en dan naar de klok, om vervolgens zijn uurwerk ‘juist’ te zetten. Een stapel boterhammen werd bovengehaald. En wij na een tijdje voorzichtig polsen: ‘Seg mannen, wat zouden jullie doen, mochten ze jullie wakker maken en dat dan zou blijken dat ze de wijzers van de klok vooruit geschoven hadden?’ Wim reageerde prompt: ‘Die zou ik prompt ne sjot onder hun k..... geven!’. Waarop wij: ‘Ok, dan gaan wij nu slapen.’ Bij Roger viel nu ook zijn frank: ‘Jullie zijn allemaal smeerlappen!’ Gegierd van het lachen hebben we!”

Nog anekdotes?

“Wij waren met enkele zangers (o.a. mijn broer Fred, Roger, Guido De Graeve en ikzelf) voor enkele dagen naar Radeske getrokken. Wat we niet wisten, was dat het hoofdgebouw verhuurd was aan een groepje Chiro-meisjes. Er werd al eens over en weer gelonkt en toen ik 's avonds door de dakkapel met mijn gitaar

gekende liedjes tokkelde, werd door de Chiroleiding toegestaan dat wij de volgende dag samen zouden spelen. Toen kwam 'Dikke Bertha' op het programma (iemand opheffen, zodat die 'uitgeschakeld' was). Guido was de 'pakker' van dienst. Bij de eerste beurt dat wij samen naar de overkant liepen, kon hij niemand pakken. Bij de tweede beurt wilde hij zich niet meer laten kennen en toen er één meisje wat achter de anderen aanholde, werd dat zijn 'slachtoffer'. Maar hoe doe je dat dan bij meisjes? Onhandig pakte Guido haar dan maar vast, met zijn handen recht op haar borsten, waarna er een geharrewar ontstond met het meisje dat hem afweerde en Guido die zijn 'slachtoffer' wilde opheffen. Dat spelletje hebben we niet meer verder gespeeld." (*Giert het uit*)

Nog?

"Ik herinner me dat Jules Van Ael en Fons Carpentier erbij waren, toen er weer eens een onderhuids ongenoegen moest besproken worden. We trokken voor een week-end naar Radeske en in de 'schone kamer' voerden we een goed gesprek en alles werd uitgepraat. Dat moest gevierd worden en Karel de Colvenaer bleek wat mensen uit de wijnbranche te kennen en er kwamen ettelijke flessen champagne op tafel. Toen die geledigd waren, bleek dat Karel nog wel een voorraadjie in zijn auto verborgen hield. Weer champagne. Als alles op was, besloten we gezamenlijk buiten te gaan plassen. Nog nooit heb ik een vrij nuchter uitzijnde bende in één klap door de koude zo zien uiteenvallen in een bende dronken zatlappen. Ik meen me te herinneren dat Fons toen o.a. probeerde een fles in zijn oor te krijgen!

Op nog een andere keer gingen we tijdens het kamp 's nachts met enkelen plassen tegen de haag. Het was toen een wedstrijd om ter hoogst plassen, tot Walter Bresseleers zei: 'Welke zeikerd staat daar aan de andere kant tegen ons te plassen'. Een duistere figuur dook snel weg. Het bleek meneer Duysburgh geweest te zijn..."

Nog merkwaardige herinneringen?

“We gingen ook meestal met de fiets naar Radeske. Zo herinner ik me dat we ineens het wiel van de fiets van Jefke Vlaeyen zagen voorbijkomen, zonder Jefke. Die lag intussen in de gracht!

Of die keer dat we terug kwamen van Radeske. Wat er toen gebeurde, zou nu een tophit zijn op You Tube. We waren al aan het stadspark van Antwerpen, we waren moe en we zagen in de verte het licht naar de Van Breestraat op groen staan. Dat wilden we absoluut nog halen. Keihard duwen op de pedalen, maar we moesten toch stoppen omdat het intussen rood geworden was. Vrij bruusk remmen, maar alleen Guido De Graeve had dit te laat opgemerkt. Hoe zou hij dit oplossen? Wel, hij pakte met twee handen tegelijkertijd zijn voorwiel vast en stapte dan van zijn fiets. Wij hadden zo iets van: dit kan niet!”

Maar ook buiten Radeske haalden jullie wel eens fratsen uit...

“Niet altijd fratsen. Normaal gezien waren mijn broer en ik nooit precies op tijd voor de missen in de Heilige Geest, tot het die ene zondag toch gebeurde. Tot onze ontsteltenis stonden wij daar alleen met ons tweeën. We hadden de weekrepetitie bovendien gemist en daar stonden we dan om samen met meneer Duysburgh, die mee probeerde te redden wat er te redden viel, het Introïtus te zingen. Maar dat het geen succes was, merkten we aan de blikken van verschillende kerkgangers naar het hoogkoor... Gelukkig daagde er nadien versterking op.”

Ook in Sint-Jacob dergelijke dingen meegemaakt?

“Toen we daar op het hoogkoor wel eens veel te vroeg toekwamen, besloten we de weg te verkennen via een deurtje dat we nog nooit hadden opgemerkt. Daar bleken zich al de buizen van het orgel te bevinden. We vonden er dan niks beters op dan enkele buizen van plaats te verwisselen. Enkele minuten later kon orgelist Jos Lissnijder maar niet begrijpen waarom hij niet de juiste klanken uit zijn orgel kreeg.

We waren ook te vroeg in de periode dat we witte albes droegen en ook dan trokken we op verkenning in de kelders van Sint-Jacob. Beetje rondneuzen, tot we plots opgeroepen werden dat het tijd was. Pas later merkte meneer Duysburgh op dat sommigen er met een grijs voorstuk van hun albe bijliepen!”

En in de school?

“Zoals de meesten uit die tijd nog weten, moesten we om zeven uur al in de school zijn voor de dagelijkse mis. Na een dikke twintig minuten waren we dan vrij en nagenoeg de enigen die toen al op school aanwezig waren. Op een dag tijdens de verkiezingsperiode, hadden we een pak affiches gevonden met daarop het cijfer ‘5’. Dat bleek het nummer van de communistische partij te zijn. In een mum van tijd hebben we toen de ganse (zeer katholieke) school vol gehangen

met die affiches. Tot in de stofjassen toe van de leraars, die toen aan een kapstok in de klassen hingen. Grote rel natuurlijk: wie had dat gedaan? Ze hebben nooit de daders gevonden! Ach, in onze pubertijd werd echt wel veel gekanaliseerd via onze activiteiten bij de zangers.”

Veel later bleef je toch wel de interesse voor muziek behouden.

“Inderdaad. In Pius X zaten ook wel enkele leerkrachten – sommigen traden zelfs op met De Vaganten – die een stukje muziek konden spelen. Met ‘The Teachers’ traden we in die tijd zo’n achttal keer per jaar op. Nadien evolueerde dat tot een groep met enkele gitaristen, een drummer, een key-board. Omdat ik wel over de ruimte beschikte om te repeteren zonder veel mensen te storen, kwamen we met een groep toffe kameraden, allemaal generatiegenoten bij ons samen. We speelden muziek uit de zestiger/zeventiger jaren. Tot we gevraagd werden om ergens op te treden en we een naam zochten. Daar zaten we dan met onze vele, lege flesjes Duvel op tafel. En maar zoeken naar een naam. Tot er één op het lumineus idee kwam: laten we ons Tagroom noemen. Wat het betekende? Je moet die letters maar eens in omgekeerde volgorde plaatsen, hahaha!”

Het bleef niet bij die ene groep?

“Met allemaal een beetje kalende mannen was de naam van de groep deze keer sneller gevonden: “Snow on the roof”. Met een goede solo-gitarist en een uitstekende basgitarist krikten we het niveau behoorlijk ophoog. Wij spelen nog steeds met z’n drieën samen en toen er nog geen Corona was, kwamen de mensen zelfs met hun stoeltje naar de ‘Remise’ in Brasschaat, waar er ook vrolijk gedanst werd. Heel plezant om daar te spelen. We brachten met deze groep meer country-muziek: Buddy Holly, Elvis Presley, Johnny Cash en ook zeer graag muziek van JJ Cale, van wie we een aangepast liedje maakten tijdens de Corona-tijd.

[Carry On 2020](#)

← [Link naar het liedje](#)

Ik zing nog altijd graag, maar het moet plezant blijven. Het maakt niks uit of we voor twintig of tweehonderd man spelen, als het maar een publiek is dat van de muziek en van de sfeer houdt. Die symbiose zorgt voor soms magische momenten.”

Je speelde die muziek ook wel met een achterliggende reden.

“Ik vond inderdaad ook dat die mannen op een authentieke wijze muziek brachten en dat is iets waar ik ook graag achtersta. Johnny Cash was één van die zwarten, die ook wel eens onterecht in de gevangenis belandde en die een voorbeeld was voor velen van die sukkelaars. Muziek is zijn redding geweest. Hij plaatste een ‘statement’ met zijn muziek en daardoor werd ook getracht het racisme te overwinnen.”

Hoe zie je zelf jouw toekomst tegemoet? Nog bepaalde dromen?

“Ik heb nog nooit een ‘bucket list’ gehad. Nooit dingen die ik absoluut nog wilde doen. “Go with the flow” is een beetje mijn motto. Ik ben ook niet iemand die wil pronken met hetgeen ik allemaal bereikt heb of met de verre reizen met gids waarmee sommigen willen uitpakken. Ik kijk niet echt naar vroeger, ik kijk ook niet naar de toekomst. Ik zie wel wat er op mijn pad komt.

Dat kan een bezoek zijn aan de schilderijtentoonstelling van mijn vrouw Ilse Joris in de ‘Beaux Arts’, dat kan een lange reis zijn zonder een bepaalde bestemming, dat kan de zorg om o.a. Heuvelsven zijn en het behoud van de filosofie die erachter steekt, dat kan het alpinisme zijn bij momenten. Ik ben wel een beetje een autist en

als ik achter iets aan wil gaan, dan probeer ik dat ook tot op het bot te doen. Sommigen noemen me daarom passioneel. Ach, het nu is een ‘kristallisatie’ van het heden en het verleden. En ik geniet gewoon in het nu!”

Werken in de winter aan Radeske

Eén van de eerste zaken die moesten gebeuren aan het gebouw waar Radeske op voltooiing wachtte, was de afbraak van de koeienstal, die plaats moest maken voor een geïmproviseerde refter. Omdat de hoozolders nog niet omgevormd waren tot slaapzalen, moest deze eerste ploeg helpers op de grond slapen in de eetkamer van de boer en de boerin. De kamer werd door meneer Duysburgh meteen bestempeld als de 'schoon kamer'.

We waren al met die werken begonnen, ondanks het feit dat de boer en de boerin nog inwonend waren. Zij zouden ons wel de ganse week vertroetelen met lekkere boerenkost en producten die ze uit hun moestuin haalden. Gevolg: de ganse week 'peekesstomp' in alle maten en gewichten. In deze winterse week moesten we ons verwarmen aan de open haard in de keuken.

De bijhorende allereerste foto's werden nog door Karel Janssens genomen.

Een ‘strijement’ i.v.m. Radeske

Wie in de vorige Eigen Krabbels het lijstje bekeek van de plaatsen waar de ‘kleine kampen’ gehouden werden, ziet dat we niet elk jaar in Radeske huisden.

Naar het schijnt, zat daar de subsidietoelage van het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn voor iets tussen. Men zou slechts een subsidie ontvangen van het NWWK als men niet steeds naar dezelfde kampplaats trok. Vandaar dus een jaartje overslaan.

Naar verluidt zou mr. Duysburgh ook een stilzwijgende afspraak geregeld hebben met zijn vriend, directeur De Ceuster. Die was directeur van het ‘klein’ Sint-Norbertus in de Groenstraat in Borgerhout. Zijn school organiseerde toen ook vakantieklassen en in de jaren dat de ZWK niet ging, bevolkten zij Radeske.

Als mijn geheugen me niet in de steek laat, was er ook nog een derde partij bij betrokken. Een Berchemse priester van Sint-Willibrordusparochie zou iets te maken gehad hebben met de kampplaats Bos en Brem in Kasterlee, waar ook wij regelmatig op kamp gingen. Net als de schoolgaande jeugd van de Groenstraat.

Kan er iemand zeggen of die beweringen kloppen of ‘fake news’ zijn?

Antwoord van de Raad van Bestuur van Radeske.

Het ritme om nooit twee jaar na mekaar naar dezelfde kampplaats te gaan, was een traditie, omdat mr. Duysburgh het niet goed vond, omdat in dat geval het spelterrein té gekend was. Ik heb nooit geweten dat het iets te maken had met kinderwelzijn.

Bos en Brem, op de grens tussen Kasterlee en Retie, was inderdaad eigendom van de parochie Sint-Willibrordus in Berchem en één van onze geliefde kampplaatsen.

Enkele jaren geleden – toen ik nog lid was van de raad van bestuur van Dim (zeg maar ‘het bisdom’) – kwam die kampplaats trouwens nog ter sprake wegens stopzetting van het beheer door de parochie.

Het heeft niet veel gescheeld of wij hadden deze tweede kampplaats overgenomen, naast Radeske. Uiteindelijk heeft een andere organisatie stokken in de wielen gestoken en zou de kampplaats gebruikt worden voor vormelingen in het bisdom.

Zalige en iets minder zalige herinneringen aan de 'kleine kampen'

Enkele hersenspinsels van toen en losse flodders, waarvan nu nog enkele leden het volledige verhaal kennen.

Sint-Pieters Lille:

- Sigaretten gaan roken op een hooizolder, in een 'duikboot'
- Gaan zwemmen in een vijver waarin dure vissen werden gekweekt
- De kermis bekogelen met kleine appeltjes vanachter de muur
- In een auto gekropen achter het domein en het één en ander stuk gemaakt
- Oude treintafels in de refter/koestal
- Op de zolder van de koestal op strooien zakken geslapen
- Op de zolder boven de 'schoon kamer' met zijn allen op matrassen in een slaapzak onder oude dekens (die in een grote zwarte houten kist zaten) om ter hardst scheten laten met Johan C. als absolute kampioen
- Regelmatig een houten kar gaan halen bij de houtzagerij en ermee door het dorp en de bossen rijden
- Op de Bergskens met onze fiets gaan crossen en (ik ben de naam kwijt) met een witte Zundapp hetzelfde
- Te waterlating van de eerste modelboot van Guido de Graeve
- Nachtelijke wandelingen aan de Galgenberg ... en dan stiekem in de gracht gaan liggen naast de kampplaats van de gidsen om van hun fratsen te genieten
- Gaan spoken op het kerkhof rond de kerk
- Voorlees-sessies in ons kamp (put in de grond) van Herman Jacobs met zijn Zemir-sigaretje
- Op één van de trektochten moesten we in allerijl een tang gaan halen om onze huidige hoofdredacteur uit de 'pinnekensdraad' te bevrijden.
- De toiletten in het voormalig kiekenkot: vier kotjes naast één, afgeschermd door een oude gordijn, dat soms – bij gebrek aan papier – ook al eens werd gebruikt
- Voor allen pannenkoeken bakken als vieruurtje totdat uiteindelijk de oververhitte pan samen met de pannenkoek tegen de lage zoldering van de kleine keuken vloog en de verbouwereerde keukenpiet had alleen nog maar de steel vast

Op kamp in 1965

Radeske Sint-Pieters-Lille

Ouderbijeenkomst op de 's zondagse
bezoekdag.

Wij herkennen Tony Ah Munn met zijn
jongste broer, Wim Pilate, Karel Van
Ael, Sus Janssens...

Radeske:

- Catchwedstrijden op de slaapzolder op de matrassen
- Losgebroken stier op ons terrein gaan treiteren
- De Ronde van Frankrijk alle dagen gaan lopen en ieder droeg de naam van een toenmalige renner
- Ons vieruurtje alle dagen: een soldaten- of studentenkoek met een stuk Perrette chocoladereep en een glas karnemelk
- Afscheidsfeest aan den open haard
- Nachtelijke kaartspellekes met de nodige pintjes en/of trappisten

Het omgebouwde Wandelkringlied

Waait de wind door alle velden, zingend gaan wij langs

Jan Pirrewit, Jan Pirrewit waar gaat gij naartoe

'k Ga naar den boer uit Zwitserland, kadie, kadolleke, kida en

Hij had een kwezelke wilde gij dansen

Ik zal u geven een klein, klein kleuterke, wat doede gij in de

Aartsoep met boenen, dat is suiker, suiker met platte

Mary, Mary en in de stille Kempen op de purperen hei

Staat een dennenboom, oh dennenboom

Hoe mooi zijn uwe ogen zo blauw zo innig en

Brand, brand en daar is geen water en daar is

Geen wind door alle velden zingend gaan wij langs de baan, schroeit de
zon ons

Vogeltje, gij zijt gevangen in de

Broek van ons moemoe, ja dat is precies de fiets van Piet Paaltjes

Kwam juist hier voorbij

Hoezee, hoezee, hoezee en vliegt het loze vissertje wat vist gij, enz...

Kan iemand ons helpen met die Corona?

Vele jaren geleden. Bestemming onze Sint-Jacobskerk te Antwerpen.

Zondagochtend. Ingang via de Lange Nieuwstraat. Eerste deurtje links. Gang door, voorbij de sacristie. Volgende houten deur openen. Goedemorgen. Weer zo laat? Kan dat niet wat vroeger?

Jas uit, want dat moest. Ook al stond er ijs op het water van de doopvont. Dan een witte albe aan. Met bovenaan een velcro-sluiting. Een touw met gordijnknotsen vakkundig knopen rond jouw middel. De eerste keren was het "the master himself" die je dat aanleerde. Daarna moest je maar jouw plan trekken. Onderlinge dienstbaarheid...? Daar werden we niet echt in getraind.

Even inzingen. En soms hopen dat er toch nog iemand kwam opdagen. Net op tijd om zich bij ons te voegen. Met de enige resterende albe uit de kast. Met de geur van vergane wierook. En ook wel een beetje houtworm en kaarsvet. En misschien ook aerosoldruppeltjes van de vorige drager.

Jouw albe een maat te groot? Optrekken tot boven de koord en dan wat laten poffen. Best tijdens de dienst niet vergeten om het touw regelmatig aan te halen, want struikelen is een afknapper van jewelste. Een maat te klein? Dat was lachen geblazen maar vooral geen zicht.

(soms was het knapenkoor ook van de partij)

Verzamelen in de gang, met achter ons de priesters en vervolgens de vertegenwoordigers van de kerkfabriek in ons zog. In onze handen een gekleurd plastic mapje met daarin het Gregoriaans voor de zondagsmis.

Op het teken rustig en devoot vorderen, een halve kring vormen voor het altaar en knielen. Wachten op het voorspel van het orgel, de juiste toon afleiden en liefst op tijd inzetten. Voorzangers genaamd.

Dat was nog het meest eenvoudige deel. Na het zingen terug naar de zitplaatsen aan de linker- en rechterpilaar. Als we vooraf de stoelen geplaatst hadden was er geen probleem. Anders moest er heel stil geïmproviseerd worden.

Terugkeren vanop jouw zitplaats naar de halve cirkel verliep niet altijd gesmeerd. Soms was de lezing zo lang dat je met jouw gedachten even elders was. Soms was de lezing zo kort dat we eigenlijk even goed hadden kunnen blijven staan. Soms moesten we dan ook blijven staan maar hadden we dit niet zo begrepen. Ik denk dat er eigenlijk wel altijd iets misliep. Indien we met een regisseur zouden gewerkt hebben, had die het wellicht nooit lang volgehouden...

Zonder jas in een koude kerk was soms echt geen pretje. De kerkgangers en manstemmen kregen na verloop een gasbrander in hun nabijheid. De voorganger zelf een elektrisch vuurtje. Maar wij kregen zelfs geen mat onder onze jonge voeten om even de kilte te breken. Bibberen geblazen.

Bij speciale diensten deden we soms een hele toer door de kerk. En ik kan me inbeelden dat de nog oudere zangers een nog veel langere toer volbrachten. Tot buiten toe. Gewoon een fijne tijd waaraan ik veel herinneringen over houd.

Maar waar komt die term CORONA toch vandaan? Wie kan ons helpen?

En toen waren er zwarte albes!

Op de foto staan de 'voorzangers' in hun witte albes.

Maar er was ook een vorige periode...

We zijn met de voorzangers vooraan begonnen in zwarte albes. Die werden ons ter beschikking gesteld door de kerkfabriek zelf.

Zij hadden ze voor hun misdienaars toch in voorraad.

Behalve natuurlijk voor 'onze Ludo'. Die bleek een maatje te groot.

Die kreeg een soutane van de pastoor... Zo'n zwart exemplaar met heel veel kleine knopjes aan, waardoor hij nog veel vroeger aanwezig moest zijn als de anderen.

Ludo fungeerde in die Corona's ook als bliksemafleider. Mr. Duysburgh kon dan rustig... iedereen bij wijze van spreken naar zijn vijs geven zonder dat de kerkgangers dat bemerkten.

En dan na een lange proefperiode schakelde mr. Duysburgh over naar de witte exemplaren. En daardoor vloog Ludo dan maar direct naar de zijlijn, als enige sopraan tussen de tenoren en de bassen. Blijkbaar ging zijn 'baard' snel in de keel komen en dan moest er geen langere witte albe aangekocht worden. Het sop was blijkbaar de kolen niet meer waard.

De platenkast van Donald Trump

Omdat hij niet langer zijn teksten kwijt wilde aan instanties als Twitter en Google, die nog alles behalve neutraal zijn, koos de Amerikaanse president voor het onafhankelijke Eigen Krabbels om zijn favoriete platenkast aan de wereld kenbaar te maken.

Uiteraard zijn we zeer gevlid met zijn uitmuntende keuze:

https://youtu.be/TkU1ob_IHCw

The Liar Tweeds Tonight

<https://www.youtube.com/watch?v=1eR0ckpJ3bk>

Battle Hymne of the Republic

<https://www.youtube.com/watch?v=57jRBt4h6ks>

Sound of Silence

<https://www.youtube.com/watch?v=rcLI0A-IXIc>

You Raise me up

advertentie

Johan Van Asch

Verzekeringsmakelaar

Lid FVF Federatie voor Verzekerings- en Financiële tussenpersonen ***FSMA***
11081A

Gsm 0479 98 10 65 ***Verzekeraar van het Radeske***

Ondernemingsnummer 0525.898.564

Agentschaphouder Baloise Insurance en Euromex

Je Makelaar
Je beste
Verzekering

De ZWK in en na het Corona-tijdperk

Omdat wij nu al enkele maanden onze koorleden niet meer ontmoetten, vroeg de redactie van Eigen Krabbels zich af hoe we toch opnieuw met mekaar in contact konden komen.

Ruim meer dan de helft van onze actieve leden antwoordde – al dan niet ludiek – op de twee vragen die we hen stelden.

1. Wat miste je vooral tijdens deze Corona-crisis?

- De donderdagavonden (5x) met repetitie, babbel, pint
- De kleinkinderen (4x) om mee te spelen, te zingen, te knuffelen
- Samen eten met de kinderen en kleinkinderen
- Het contact met de collega's

- Een repetitie met de ZWK online zoals bij andere koren
- Triple van 't schap op een zonnig terrasje
- Vrijheid en beweging
- Een saaie wereld zonder sport en vooral zonder Olympische Spelen
- Het kring vormen binnen de ZWK
- De wekelijkse markt
- Pintje drinken in ons lokaal
- Dirigeren
- Wegvallen van de Zolderzangers (5 keer weggevallen)
- Het Sinksenweekend in Radeske
- Het zien, knuffelen en samen zijn met familie en vrienden
- Liedjes die we konden inoefenen
- Het stilvallen van het sociale en het verenigingsleven
- Met de tram naar 't stad om te zingen

2. Wat is het eerste dat je gaat doen als de crisis voorbij is?

- Met de tram terug naar huis na het zingen
- De kleinkinderen opvangen en uitnodigen (2x)
- Eens lekker gaan eten op restaurant (3x)
- Mijn verjaardag vieren
- Uitgaan en feesten
- Opnieuw familie en vrienden zien, knuffelen en samen zijn
- Drankje met de kinderen om Corona te verdrinken
- Medeleven betuigen aan families, vrienden, kennissen die familie verloren
- Zaterdagmarkt in Antwerpen
- Boodschappen doen voor de essentiële bevoorrading van het huishouden
- (samen) Zingen (2x)
- Naar Sint-Jacob gaan om te kijken of die witte albes nog in de kast hangen
- Dirigeren
- Mijn waanzinnige huidhonger stillen bij kinderen, kleinkinderen en vrienden
- Zoveel mogelijk opnieuw kring vormen
- Terraske doen na de wandeling of de fietstocht
- Voorzichtig blijven met afstand houden en contacten

Volgens sommigen volstonden deze twee vragen niet, want:

Wat zal ik wel missen in de ganse periode na de Corona?

- Fietsen en wandelen langs bijna autovrije buitenomgeving
- Het rustig verder kabbelende leven zonder stress
- Gezellig tafelen met z'n tweeën bij lekker eten en drinken

Wat heb ik niet gemist?

- Files
- Vroeg opstaan omdat ik van thuis uit kon werken

De tijd van toen... of... ZWK Retro

Net zoals de vele sportliefhebbers 's zondags achter hun tv-scherm zitten te wachten op nieuw beeldmateriaal, worden zij door de VRT-Sportzaredactie nu getrakteerd met merkwaardige wiel- en tenniswedstrijden van voorheen.

Zo heb ik ook jullie vorige maand nogmaals kennis laten maken met ons 100-jarig jubileum van 2013.

Deze maand duik ik nog even verder in het verleden en ga ik terug naar ons Wallebakconcert van mei 2000. Prentjes of beelden maken was toen nog niet zo in, maar daardoor kunnen we onze verbeeldingen nu wel de vrije loop laten gaan.

Ja, het is nu juist twintig jaar geleden dat we in het laatste weekend van mei het podium in de Marc Liebrechtsschouwburg te Mortsel omtoverden tot een heus wandelkringcafé.

De naam die Johan en Marc toen aan ons concert gaven dekten echt de lading 'Rook-, drink-, zwelg- en wallebakliederen'.

Luister dus nu nog even met me mee naar dit leuke concert waar ook 'katten' aan onze benen kwamen flodderen terwijl onze toenmalige voorzitter geen eigen baas meer was in zijn 'kot'.

<https://zetweka.weebly.com/opname-concerten.html>

en speel het WALLEBAKCONCERT in 2000 af

Weet je dat...

...de gewezen schooltjalk Ortelius uiteindelijk niet verkocht werd voor 150.000€, maar voor één symbolische Euro. Hadden we dat geweten!

...het al lang geleden is dat de bassen vijf keer achtereen dezelfde inzet moesten herhalen om een beetje aan de wensen van Johan tegemoet te komen.

...het lang geleden is dat we nog eens konden genieten van het volume van de eerste stem.

...sommige zangers er in deze Corona-periode een tweede verblijfplaats op nahielden en... deze verkozen boven hun eerste verblijfplaats.

...overwogen wordt – als de zomerse temperaturen ook in juni gehandhaafd blijven – om op donderdagavond op de speelplaats van het Sint-Norbertusinstituut te repeteren. Geen problemen met ‘social distancing’.

...er nog wel discussie bestaat in deze zaak als het gaat over de aanwezigheid in ons lokaal na de repetitie. Hoeveel personen kunnen toegelaten worden? Mogen ze toeghangeren? Zullen een aantal drankjes al niet over hun vervaldatum zitten? Moeten de aanwezigen hun naam opgeven? En zal de laatste ten laatste om middernacht de deur sluiten?

...onze vriend Guy Davidson nog steeds moedig de Eeuwfeestkliniek bevolkt en er zich stilaan beter en beter voelt. Telefoontjes nog altijd heel welkom op 03/2402311.

...onze vrienden van de Sint-Anna-ten-Drieënparochie op 7 juni uitpakken met een ‘open kerkendag’. Voor het eerst sinds vele weken kunnen tussen 12u en 17u tien personen tegelijkertijd een uitleg krijgen over de redenen waarom de Vlaamse regering toestond dat de kerk definitief beschermd wordt als monument.

...er in diezelfde kerk van 5 september tot 8 november een najaarstentoonstelling gehouden wordt van werken van een 40-tal kunstenaars en hoe ze mekaar beïnvloedden. Elke zondag is er ook een rondleiding gegeven door de kunstenaars zelf.

Personalia :

Overlijdens

- Op 28 maart overleed oud-Wandelkringer **Jane (Adriaan) Segers** onverwachts op 87-jarige leeftijd thuis in Hoboken. Jane was de echtgenoot van Maria Bontenakel, de dochter van Staf Bontenakel, die 50 jaar voorzitter van de ZWK bleef. Met Mia en Lieve laat Jane ook twee dochters na, naast verschillende kleinkinderen en achterkleinkinderen. Bij de ZWK (foto na zijn viering van 10 jaar lidmaatschap) zong hij niet alleen, maar deed hij ook mee in het 'mannentoneel' o.l.v. Karel Dierckx. Beroepshalve was hij een zelfstandig aannemer van bouwwerken.

Wij zullen Jane gedenken op 11 november tijdens de jaarlijkse gedachtenisviering in het Sint-Norbertusinstituut.

Tegelijkertijd hopen we dat Ghizze Segers nog vele vrolijke jaren in ons midden mag vertoeven, want in een aantal edities werd hij helaas al bij de overledenen geplaatst, waarvoor onze oprechte excuses!

Onze door Corona geannuleerde activiteiten

Vrijdag 1 mei 2020

Zondag 3 mei 2020 – 10u30

Zondag 31 mei 2020

ZWK Wandeling

Heilige Geest – 4de Paaszondag

Radeske 50 jaar

Zondag 7 juni 2020 - namiddag

Bozar - Singing Brussel concert

Wij zijn er klaar voor ... ZWK wijkt nooit

Zondag 11 oktober 2020 – 10u30

Sint-Paulus – 28e Zondag d/h jaar

Zondag 23 mei 2021

RADESKE – een jaartje later dan 50 jaar

Werken mee aan dit nummer:

Peter Somers, Leo Jacobs, Jenny Backx, Guido de Graeve, Karel De Colvenaer, Tony Ah Munn, André De Gezelle, Paul Avermaete, Raf Van Bortel, Johan Clerckx, Luc Korthoutd, Ludo Engelen, Hugo De Maeyer, Jan Leers, Marcel Coppens (v.u.) en nog elf andere zangers...